

במקום שני ימי חגיגות פורים השגרתיות, הנשכחות ליום המחרת, ישאירו חגיגות פורים תשט"ו זכרונות נעימים לשנים הבאות. בנשף אחר נשף, במסיבה אחר מסיבה ושהתקיימו בכתי הקפה השונים וכבתים פרטיים, בתחפושת אחר תחפושת, במסע אחר מסע היה נדמה באמת כי

כל יום פורים

ילדים רבים נפלו קורבן לרעיונות הגאוניים של אמותיהם, סבלו מתחפושות כבדות וצרות. **המתופפת החמודה**, תמי פלשקס (3), מהווה דוגמה של תחפושת פשוטה ונוחה לילדה.

(ראה שער)

בראשית היתה המחלוקת. עוד שבועות רבים לפני העדלאידע נחלקה המדינה לשני מחנות יריבים. מצד אחד ניצבו הסייעות הפועליות, שהתאמצו להנחית מהלומת מחץ על חיים לבנון, ראשה הציני של עיריית תל-אביב, הטילו חרם בלתי-מוכרז על התהד לוכה, התפללו לגשם הפורימי המסורתי, יותר מתוך שנאת העדלאידע מאשר מאהבת החקלאות הישראלית. מצד שני עמדו מפלגות המרכז והימין, אשר חשבו כי הצלחת העד לאידע עלולה להוסיף לפרסטיגיה של ראשי העיר, לקראת הבחירות ההולכות וקרבות.

כל הקהל היה בשל לקצת שימחה, מסי כית מטורפות וגשם של זיקוקים, לאחר הפסקה של 20 שנה, בה היו הזיקוקים היחידים כדורים וזהרים של מכוונות יריה, ובה היו המסיכות דרוכות וקמוצות-שפתיים.

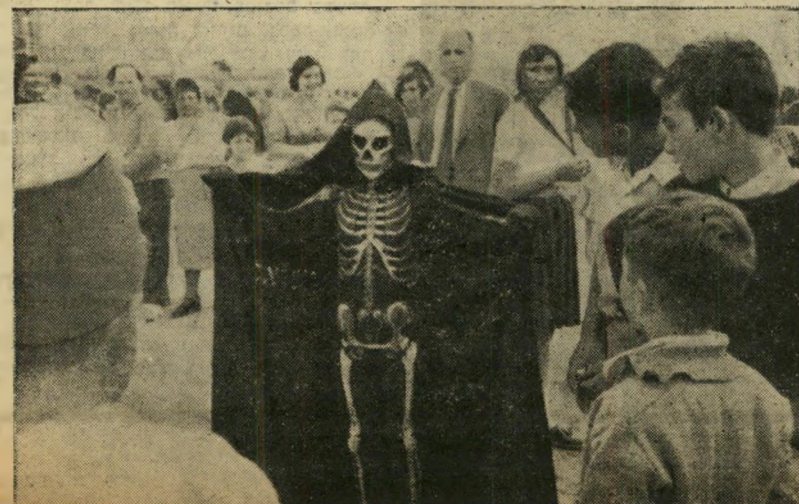
לא היה אפוא כל פלא בכך שכל הדרכים הוליכו בשבוע שעבר תל-אביבה. פלגים ארוי כים של כלירכב שטפו מצפון, מזרח ודרום אל תוך אגם העיר הגדולה בישראל. ירו שלים, טבריה, באר-שבע, התרוקנו והפכו לערי-צלים.

אישה-מאדים וחבריו התפלאו על יחס המוזר של חברי קורקוסיקלן לכוש.

בית-המכשפה מאגדת רינה ורונית היה מרכזו של הנשף הפורימי המוצלח ביותר השנה, שארגן עליידי בסי דובינר, המנהיגה שופעת המרץ של הוועד החדש למען פנעני שיתוק-הידיים.

בחירות סופלאות

נשפי פורים הציבוריים והפרטיים החלו עוד בראשית השבוע. הנשפים הפרטיים היו, כרגיל, סואנים וגדושי-עליצות. מרבית הנשף פים הציבוריים מתו מיתה טבעית בחצות הלילה. מארגניהם החליטו, כנראה, לצביר הון, מכרו מספר כרטיסים, שעלה בהרבה על קיבול האולמות. התוצאה: גוש מוצק של יצוראנוש מיוזעים, שניסו לנוע לקיל יבכת הבוריווני.

אף על פי כן קיימה כמעט בכל הנשפים הציבוריים המסורת הישנה: אסתר המלכה של הנשף נבחרה בסכס מפואר. התוצאות של מרבית הבחירות היו מפתיעות.

אחד מפלאי פורים: בשעות הבוקר של

